

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

225.

Apziņas panīkuma cēlonis ir Kosmiskā Magneta samazināšanās (atspoguļojums) atbalss. Grūti izšķirot šīs saistošās sviras, kas virza tiekšanos. Nevar, protams, izslēgt gara gribas viļņus. Ik katra cilvēciskā kādība un vājība mērojama ar to intensitāti, kādu uzrāda darbības impulss. Raksturīga ir precizitāte un tādējādi iespējams nosacīt kustības spēkus vai nu ar evolūciju, vai arī pret trauksmīgo trauksmi. Tālab, lai katrs gars pats nosaka savas uguns kādības spriegumu. Tikai ar tādu izmērījumu iespējams skart Bezrobežību.

226.

Pavirzīt uz priekšu apziņu ir tik pat grūti, kā pārvietot kalnu. Tieši vecās un sastingušās apziņas ir visnekustīgākās. Tas attiecas uz visiem tiem, kuri iet skatīdamies atpakaļ, un kuri neskatās nākotnē. Apgalvoju, ka sastingušās apziņas prasa spēcīgas iedarbības, tāpat kā tie, kas nav pārsnieguši bērnišķības robežas, jo novērtējot notikumus, vajadzīga samērība. Sastingums un atpalcība spēj izpostīt vislielākās iespējamības. Tāpēc celtniecībā vissvarīgākais ir atcerēties, ka bargais laiks prasa ugunīgus mērogus. Ceļš uz Ugunīgo Pasauli izpratīsim Ugunīgā šķēpa pacelšanas spēku.

227.

Var dot Pavēles, var apsolīt un biedēt, bet uz priekšu virza tikai saprašana. Kas var atvietot pielietošanas apziņu? Teiks: Cik skaisti! Cik vareni! Cik lieliski! Bet visi šie jūsmas uzliesmojumi ir kā maldugunis pār purvu un tikpat virspusēji, kā tās izpaužas, tāpat arī nodziest.

228.

Daudz sālstabu ir izskaisīts pa Zemes virsu. Ne tikai Lata sieva vien pavērsās uz pagātņi, bet neskaitāmi ir šie skati atpakaļ. Ko tie ir gribējuši ieraudzīt liesmu pārņemtajā pilsētā? Varbūt viņi ir gribējuši atvadīties no vecā tempļa? Varbūt viņi ar acīm ir meklējuši savu iesildīto ģimenes pavardu? Vai arī raudzījušies gaidīdami, vai beidzot nav sabrucis ienīstā kaimiņa nams? Protams, pagātne viņus ir piekalusi uz ilgāku laiku. Tāpēc vajag tiekties uz priekšu gan skaidrošanās, gan veselības, gan arī nākotnes stipruma labad. Tā vajag vienmēr; bet mēdz būt arī tādi kosmiski mezgli, kad nepieciešama strauja izraušanās uz priekšu. Nav jāsamulst un jānoskumst par bijušo. Ir pat skaidri redzamas kļūdas, bet karavāna negaida un paši notikumi virza uz priekšu. Steidzamiem un aicinām pasteigties. Nākotne ir samākusies, bet ne jau tumsa ir priekšā!

229.

Vajag atrast ceļu uz apziņas kustīgumu. Sirds var izjaust kaunu necienīgi šķiesta laika dēļ.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

Mēs nemaz nevēlamies būt skarbi. Mums daudz tīkamāk redzēt sasnieguma prieku. Bet gadu simteņu paradums piespiež turēt zobenu gatavībā, jo pār ļaudīm vēl arvien valda bailes. Jaunās apziņas sliekšnis būs baiļu uzvarēšana.

230.

Bailes no nākotnes ir Pasaules šausmas. Tās iespiežas dzīvē visādos veidos. Tās pamazām sadrupina prātu un sirdi. Pēc savas dabas tādas bailes ir mērķīgas. Cilvēki zina, ka neviena viņu mājvieta nav mūžīga, tāpēc būtu saprātīgi nekavējoši sākt gatavot kaut ko nākotnīgu. Bet bezveidīgās un nekustīgās haosa daļas piesaista apziņu iluzorām vietām. Jāspriņdzē īstenības izziņāšana, lai atkārstu Maijas mērķīgumu un saprastu, ka patiesība tikai nākotnē, kad tuvojamies Uguns Mājoklim. Nav aprakstāms, kā cilvēki cenšas noslēpt bailes nākotnes priekšā. Viņi cenšas parādīt, ka nevis nākotnei, bet gan pagātnei jānodarbina viņu domāšana. Viņi apkaunojoši izvairās no visa, kas atgādina par virzīšanos uz nākotni. Viņi aizmirst, ka tādējādi rodas kaitīga izplatījuma inde. Pat vistīrākajās vietās novērojami šādas indes viļņi. Un cilvēki savstarpēji saindējas. Bet visveselīgākā un daiļākā būs doma par nākotni. Tā atbilst Ugunīgajai Pasaulei.

231.

Palūkojieties, cik ļoti cilvēki sev kaitē ierobežojot sevi tikai ar vienu vien zemes eksistenci. Cilvēki dažādos novados ceļ sev šķēršļus. Kad Mēs cilvēkus virzām uz nākotni, viņi vispār nesaprot, kā ķerties pie šādas domāšanas. Viens domā, ka viņš uz visiem laikiem saistīts pie vienas vietas; otrs iespaidojies, ka viņam jāpaliek vienā darbā; trešais pārliecināts, ka viņš neizturēs pārvietošanos; ceturtais domā, ka viņam jāiet bojā no pirmās slimības – tā katrs izdomā sev važas, nezinot, ka iepriekšējās dzīvēs viņš jau izbaudījis visus eksistences veidus. Tāda nosacīta dzīve uz Zemes pilnīgā neziņā par pagātņi, nedod iespēju domāt par nākotņi.

Cilvēki aiziet no Zemes nedomājot, ka viņiem nāksies atkal turpat atgriezties. Bet ja viņi kaut daļēji padomātu par pagātņi un iemācītos domāt par nākotņi, viņi aiztaupītu sev daudzus maldus.

Ne bailes no elles, bet vēlēšanās pilnveidoties, vedīs cilvēkus uz dzīves uzlabošanu.

232.

Cilvēki dažreiz nonāk līdz tādai apmātībai, ka katru domu par nākamo dzīvi sāk ieskatīt it kā par zemes dzīves galu. Tai pašā laikā viņi nekautrējas izplānot savus zemes darījumus daudzus gadus uz priekšu. Tāda rīcība tikai pierāda, cik tumša ir doma par nākamo dzīvi. Tātad, neviens Nolikums, neviena parādība, nekādi zinātnes sasniegumi nenokļūst līdz apziņai.

Cilvēki tikai miesas labklājības vajadzībām prasīs no jums jaunas zāles, jaunus norādījumus par barību, bet nevis lai uzlabotu savu nākotņi, kurai nepieciešama nemītīga rūpīga izkopšana. Cilvēki nevēlas iedomāties, ka viņa zemes dzīve īsāka par vilciena visīslaicīgāko apstāšanos. Godājams ceļinieks īsajā naktī gulā centīsies

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

neapgrūtināt saimniekus, bet viņa apziņa tieksies uz ceļojuma mērķi. Bet Dižā Ceļa ceļinieki bieži vien domā tikai par naktsmājām, bezdomīgi aizmirstot savu uzdevumu. Bezdomība ir nesamērīga ar Dižo Ceļu! Tāpēc nākotnes apziņas ceļš būs ugunīgais ceļš. Katrs ceļinieks, kuru apskaidrojusi doma par mūžīgo ceļu, var iet līksmi. Katrā gājienā vajag apgūt mūžīgās Uguns daļiņu.

233.

Jau sen esmu Sacījis – nobeigtībā ir nāve! Vienīgi nepārtrauktā darbībā iespējama kustība daļuma virzienā. Pat pralaijas stāvoklī matērijas būtība turpina kustēties. Nav iespējams iedomāties kosmiskās aprimes punktu. Nevar attiecināt aprimes punktu uz parasto parādību kategoriju, ja tiek ņemts vērā konkrēta cēloņa piemērs. Tāda pamiruma, par kādu sapņo cilvēki, nav. Un kustības ātrumu nevar uzskatīt par norimuma gausumu. Process, kuru mēs nesaredzam, nepārstāj būt radošās Uguns process. Kad cilvēki ekonomē savas pūles uztvert, tad Mēs varam sacīt – kustieties, kustieties, kustieties, jo ātrāk, jo labāk. Uztveru ātrums tuvinās iedarbības. Pievilksme negrozāmi ir tur, kur sakāpināti visi spēki. Likums ir viens un tas pats visā kosmosā.

Šķēršļi, kas rada gara nevarību, ir tikai nesekmīguma augļi. Šķēršļi, kas ierosina visas gara uguns kaujai, darbojas kā radoša sākotne. Sen senā gudrība saka: “Piesauc nolikto kaujas laiku, nevairies no šķēršļiem” Tur, kur izvairīšanās, tur nav vis glābiņš, bet tikai aizkavējums. Kas nebīstas kļūt par mūžīgās, bezrobežīgās kustības līdzdalībnieku, tas, patiesi, var kļūt līdzīgs kareivim. Ritma gatavība un steidzamība ieraus viņu kosma mirdzumā. Ņemiet vērā - bailes un svārstīgums ir aizsprosti garam.

234.

Kāpēc cilvēkiem tik ļoti patīk Maijas attēli? Dzīve ir šo attēlu un mātīgu parādību pilna. Šis saspīlējums piepilda dzīvi tikai ar nevajadzīgiem tēliem. Gars, kas atskārtis Mūžību, tiecas uz Dižo Sākotni, un viņā ir ietverts kosmosa izpratnes grauds. Uz Maijas sīko realitāti tiecas gars, kas uztver tikai viņam pierasto. Viņam patīkamas ir tikai ikdienas dzīves parādības. Ietveres trūkums viņam nepalīdz atvērt dzīves grāmatu.

Bet ir vēl virkne cilvēku, kuru likteni Mēs apraudām – tā ir virkne apziņu, kurās gan iemīt izpratnes grauds, bet noliegsmes aptumšotas tās nesaredz Kosmosa veicamo apli un aizkavē evolūciju. Nolemtais piepildīsies, bet tie, kas aizkavē kustības terminus, nolemj sevi regresam. Tas, kurš negrib atskārst nākotni, pielīdzināms vēzim, abi rāpjas atpakaļ.

Vai nu varoņdarba šķēps, vai vēzim līdzīga parādība. Apzināta uzpūtība līdzinās aicinājumam pulcēties tumsonības vārdā. Kosmisko ugunu uzkrājumi spēj viegli aizslaucīt šos putekļus, bet, draugi, jūsu augšupejai jābūt jūsu nākotnes šķēpa kaldināšanai. Ņemiet un pārdomājiet šīs mūžu veidotās patiesības.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

Kā apstiprināt izpratnes sākumu? Gars iemācīs, kā likt lietā jūtziņas zīmes, bet veiciniet dārgumu krātuves piepildīšanos! Bet vēlieties iesaistīties kosmosa pulsa taktī!

235.

Kosma Saprāts ir visuresošs. Visā izplatījumā izpaužas Rokas likums. Nav saskaitāmas viņa iedarbības un jaunās kombinācijas. Sākot no ķīmisma līdz dzīvības parādību funkcijām viņš vada visas Esamības sākotni. Šis jautājums saviļņojis daudzas apziņas. Grūti noliegt šo visvareno Kosma Saprātu, kura elpa caurstrāvo visus blīves slāņus. Bet cilvēki parasti apzinīgi novēršas no Patiesības. Kad gars, vadoties no mānīgās Maijas, tiecas pēc mirklīga miera, tad viņš izbārsta Kosmosa labākos gaismas starus. Apskaidrība var sabiedēt to, kas apskaidrības nevēlas.

Vai gan nav labāk kalpot lielajai mūžīgajai pārveidībai un transformācijai no zemākā uz augstāko, nekā būt sastinguma kalpam.

Palūkosimies – pat nelieli aizsprosti izraisa trūdēšanu. Ir daudz piemēru, kad sastāvējušās paliekas perinājušās sfēru iznīcināšanu. Kādu gan rezultātu dos gribas un apziņas sastingums?

Sastinguma radītājs spēj izraisīt visniknāko eksploziju, bet viens vienīgs gara uguns uzliesmojums unisonā ar Kosmosu, spēj savaldīt veselu tautu.

236.

Augstākā Pasaule cilvēkiem dažkārt šķiet murgi vai arī ilūzija. Ikviens izprot pēc sava prāta un ikviens bīsies atzīties, ka izpratis Kosmosu. Bet ne vien no stihiju viedokļa, bet arī no “Varenā Radītāja” viedokļa, cilvēks nebaidās radīt visvisādas fantasmagorijas un nerimsies uzkrāt lieku bagāžu. Cilvēka gars ne daudz sainīšu un tāpēc tik smaga ir pacelšanās augstākajās sfērās.

Dzīves pārveidošana ar kosmisko uguņu palīdzību būs glābiņš, bet, domājot par dzīves pārveidošanu, cilvēkus pārņem bailes. Pievelk senās novecojošās formas, tā ir attīstījušās tradīcijas. Ja tradīcijas jēdzienu varētu ieskatīt par tādu, kas virza uz sākotni, tad tas būtu noderīgs, jo apziņas paplašināšanās noved pie gudrības nolikuma. Bet mūslaiku tradīcijas neatļauj garam tiekties uz augstākajām sfērām. Baznīcai ir savas dogmas, ģimenei savi rāmīši, kurus nosacījuši priekšteči; tautām ir savi likumi, kuri tām laupa pašrīkošanās iespējamības. Kā gan izpratīs Bezrobežību tie, kuriem nolaupts gara daiļums.

Ir pareizi, ka skolās ieaudzina bērnos apziņu par visas radošās darbības nebeidzamību. Kāpēc gan vectēva tērpu apvīt ar jaunu spožumu? Centieties kļūt līdzīgi jaunu, stipru tiltu cēlājiem un dodieties uz augstāko pasauli mirdzumu. Nevis fantasmagorija, bet dzīve.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem 12.nodaļa: Apziņas panīkums

237.

Jaunā paaudze pārāk bieži nosliecas uz rupjību pusi. Tāds stāvoklis visai nožēlojams laikā, kad vajadzīgs visu labāko spēku sprieguma kāpinājums. Vajag ļoti uzsvaret, ka jebkura rupjība evolūcijai nepieņemama. Kad tik daudz kosmisko briesmu, tad domai jāzina, ka rupjība ir tumsonība.

238.

Jā, draugi, ir laiks iemācīties kulturāli attiekties pret acīmredzamām parādībām. Citādi nākošie sasniegumi izrādīsies kā elektroni zīdaiņa šūpulī. Jūsu mundieri un togas neaizsedz jūsu bailīgo bērnišķību.

Pavaicājiet – kas iestādījis jūsu šķiras un nosaukumus? Tiešām, jūs pārņemtū šausmas ieraugot šos jūsu apmierinātības pirmatnējos priekšniekus. Sastinguma punduri ir pūlējušies aizēnot Vispārības Labuma milžus. No jūsu ordeņiem var sapīt nevien prievītes, bet mājas kustoņu valgus – un sēdiet saitē!

Un Jaunās Pasaules starojums neiespiedīsies jūsu alā! Bet lai viesulis izsvaida saknes, kas aizsedz Ausmu! Nav nekā skaistāka par lēktu – un lēkts nāk no Austrumiem!

239.

Cilvēki parasti pat neievēro pagriezienu apstākļus. Vakar pievērsu jūsu uzmanību tam, ka cilvēki negrib saprast, ko viņi paši dara! Kāpnes jau sen izveidotas, bet cilvēks tomēr metas tukšumā, jo viņš domā par bijušajām kāpnēm. Cilvēkus nav iespējams pārliecināt par īstenību. Visvienkāršākie un labākie atrisinājumi tiek apieti noklusējot un tiek noliegti tikai tāpēc, ka kaut kur it stāvējušas vectēva kāpnes. Tā jau sen vairs neeksistē, bet mērenā apziņa tādu īstenību nepieņems. Kaut jel ugunīgās Pasaules majestātiskums pievirzītu cilvēkus īstenības pakāpieniem.

240.

Pirms vissvarīgākajiem notikumiem cilvēki it īpaši nepielaiž nākošā iespējamību. Varētu uzrakstīt interesantu vēsturisku apcerējumu par notikumu priekšvēstnešiem un sliekšņiem. Pie tam varētu izsekot domāšanas vienādībai sakarā ar satricinājumu cikloniem. Tāpat kā smejas akli par redzīgo aizrādījumiem. Tāpat sadzīves gudrie uzskata esošās kārtības pārmaiņas par neiespējamām, proti: viss ir drošs un nemainīgs, katrs jūtīgais ir vienkārši krāpnieks!

Aizrādiet tiem, ka labums nav nāves stingumā, un viņi taps ienaidnieki. Bet vērtīgi ir iepazīt tamlīdzīgus ienaidniekus.

241.

Apgalvojums, ka Pasaule turpināsies labklājībā ir līdzvērtīgs apgalvojumam, ka eksistence iespējama arī bez gara pārveidošanās. Patiešām, tikai trūdu tumsa spēj apgalvot, ka trūdēšanas nav. Bet Gaismas Spēki, kas stāv evolūcijas sardzē, patiešām apliecina trūdēšanas briesmas. Pasaules ievirze visos notikumos parāda savu Karmu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

Ceļā uz Ugunīgo Pasauli vajag piesātināt apziņu ar ugunīgu atskārsmi, ka šķīstīšanās garīgas pārdzimšanas ceļā ir nepieciešama.

242.

Par simbolu cilvēkam, kurš atraujas no mūžīgās kustības, neder vilciņa liktenis, kas griežas ap savu asi.

Izsmalcinātam garam neatbilst nosmailinātie vilciņi. Gars, kas kosmiskos viļņus vērtē augstāk par rāmo, viegli viļņojošo virsmu, patiesi, pazīst Bezrobežību.

Atkārtoti Uzsvarojam par Uguni, cilvēcei tik vajadzīgo. Jūs zināt, cik ļoti cilvēka domāšanai nepieciešama jaunā lāpa!

243.

Dzīves vienmuļība nolaupa dzīvībai skaistumu. Kā gan cilvēku dzīve varēja ietērties tik drūmās, vienmuļās drānās, kad Kosmosa daudzveidība tik pilna skaistuma? Kad Kosmosa kombinācijas tik daudzveidīgas! Jo Kosmosa atspulgam taču jāatspoguļojas planētas dzīvē. Un kā gan uz zemes garozas varēja izveidoties tik vienmuļa dzīve, kad ikviens gars taču savā ziņā ir vienprātīgs? Kad ik katra parādība spēj pieņemt dažādas formas? No kurienes gan šie ievazātie cēloņi? Makrokosms un mikrokosms ir savstarpēji saistīti un vienoti, un tie ir vienas un tās pašas Elpas spēks!

244.

Kā attiekties pret dienas un nakts ritma negrozāmību? Kāpēc gan mūsu cilvēciskā cikla pamatos nelikt lietā to pašu izpratni? Makrokosms un mikrokosms pauž vienu un to pašu parādību. Kāpēc gan cilvēki cenšas sevi pārliecināt, ka ir tikai mūžīga nakts, kad viņi tik vienkārši gaida dienu? Atzīsim nenogurdināmas kustības strāvas. Tikpat gudri kā Kosma pulsa puksti, nostiprināsies arī apziņa par mūsu dzīvju ritējumu. Neder ne skumjas, ne sāpināšanās! Vajag atzīt Kosma īsteno dzīvību, lai skaidri saskatītu Bezrobežību.

Jūs vienkārši pieņemat sezonas un gaidāt no dabas ritma augļus. Jūs aprēķināt rūdas slāņus, ceļat aizsprostus elektrības ieguvei, bet pievērsieties neredzamo sfēru slāņiem un piegriezieties jaunradei ārpus jūsu izpratnes robežām – neaptverams darba lauks! Tāpēc saskatiet un iekļaujieties Bezrobežības ritmā.

Un kur tad nu būs nakts? Jo tur, kur šķiet aprimums, tur sākas Pasaules Mātes himnas. Ne rīta, ne nakts, bet Viņas mirdzums!

245.

Novērojami dažāda tipa cilvēki, kuri savā būtībā ir atšķirīgi. Vieni nedomā par nākotni un jau zemes dzīvē it kā izsmēluši visas savas vēlēšanās; citi ar visu garu tiecas uz priekšu, viņi zemes dzīvei neparedz nekādu beigu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

Nebūdami pat visai izsmalcināti, šie cilvēki ar sirdi nojauž, ka viss vēl priekšā. Biedrojiēties ar otrajiem, viņi pat kļūdoties tieksies uz nākotni un tādējādi būs jau tuvāk Patiesībai. Ziniet, ka Agni dzīvo to sirdīs, kuri mīl nākotni. Bet ja arī viņu Agni nav vēl pat izpaudies, tomēr to potenciāls ir neizsmeļams. Tāpat esiet arī līdzcietīgi, kā pret slimiem, pret cilvēkiem, kas nepazīst nākotni, patiešām, viņu aura nebūs gaiša, jo tai trūks Matērijas Lucidas rotaļīguma. Daudzi cilvēki radījuši sev tādus ierobežojumus, ka nespēj izlauzties caur nervu duļķaino vielu. Tāpat kā imperils rada šķēršļus ugunīgās vielas kustībai, tā arī aprobežota domāšana saduļķo vērtīgo substanci.

246.

Pildīšanās ar niknumu un kosmiskās īstenības gaismas neredzēšana izslēdz no ķēdes; un grūti pat paredzēt, kā izplatīsies gara epidēmija. Epidēmijas izplatītāji ir atbildīgi visas cilvēces priekšā.

247.

Nav nekāds prieks atklāt, ar ko piesātināti jūsu planētas slāņi. Uz svariem liksim visus netikumus: dusmas, mazdūšību, nodevību, aizspriedumus, liekulību, neapmierinātību; atvasarā liksim: psihiskās enerģijas tiekšanos, jūtziņu, Gudrajo Nolikumu apliecinājumu, Sākotņu nesatricinātību, patiesību Vairogam, zināšanas varoņdarbu un neatlaidību Bezrobežības norādītajā ceļā.

Pierodiet pie domām par mūžīgo kustību un neuzkavējieties tumsas aizā.

Izvēlēsimies starp neziņas tumsu un Bezrobežības mirdzumu!

248.

Cilvēkiem patīk robežas bezrobežībai.

Var pasmaidīt, redzot to cilvēku izmisumu, kuri saucas par okultisma lietpratējiem. Ir viegli rakstīt traktātus, bet bālēt pie vārda Cīņa. Tik tālu no darbības ir daudzi, kas tik augstprātīgi un uzpūtīgi runā par savu sūtību. Kā pieaicināt viņus, lai tie iemīlētu cīņu par labo! Nav vārdu, kuri pārvērstu bailīgo drošminiekā. Tikai briesmas var dot grūdienu traukties uz darbību. Tieši bailīgajam jāstāpjas ar briesmām. Cilvēki bieži lūdz pasargāt viņus no briesmām, bet viņu izaugsmei briesmas nepieciešamas.

Tāpat kaujas nebeidzamība var samulsināt dažus garīgi neattīstītus cilvēkus. Par Kaujas bezrobežību ar nesagatavotiem cilvēkiem nav iespējams runāt. Lai viņi labāk paliek pie tādas uzvaras izpratnes, kādu tie ietver. Protams, pie šādas uzvaras pār viņiem karāsies arī zaudējumu rēgs. Bezrobežības Kaujā Mēs zaudējumu nepazīstam.

Nemazināsim tumšo hierofantu nozīmi, tie nav mazie pretinieki. Viņu līdzekļi izsmalcināti un viņi zina par Bezrobežību. Bet Mēs zinām kaut ko, kas ir pāri pār viņu zināšanu. Viņi saprot, ka kaut kas viņiem ir nesasniedzams. Liels viņu niknums par šādu ierobežotību, bet tāds ir Likums. Taisni brīnums, redzot, ar kādiem zemiskiem

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

līdzekļiem viņi pievilina cilvēkus! Tas nozīmē, ka vajag balstīties nevis uz zemes vienas dienas parādībām, bet uz nemainīgām vērtībām.

Mums var jautāt – vai Mēs kaujā nepagurstam? Tā nevar izteikties, bet pareizāk būtu jautāt par sprieguma pakāpi – tā ir liela. Ja māsa U. Dzirdēja Mūsu sviedru pilienu krišanu, tad var iedomāties visu enerģiju spriegumu! Ja mati ceļas stāvus elektriskajā virpulī, tad var iedomāties Mūsu spriegumu. Mēs neslēpjām, ka Kauja dod vislielākā sprieguma mirkļus. Ja kāds baidās, var netuvoties Kaujai par Labo. Ja kāds baidās no cilvēciskās tiesas, tad lai pat nesapņo par tikumību. Ja kāds dreb par savu Zemes dzīvi, lai iet un turpina trūdēt tumsā. Var piezīmēt, ka bailīgais ātrāk iet bojā, kā drosminieks. Var pārlicināties, ka tas, kurš baidās no nāves – to piesauc. Tā visās izpausmēs redzams, cik lietderīgi attīstīt Labā apziņu.

249.

Tukšuma nav, bet cilvēki bieži izjūt kaut ko tukšumam līdzīgu. Ko gan šāda smaga izjūta varētu nozīmēt? Protams, bez pamata tā nav. Cilvēki ar savu domāšanu saindē visu apkārtējo un pārvērš to haosā. Tā dēvētā tukšuma izjūta arī ir haosa izjūta. Haoss pats par sevi nebūt nav tukšums, bet tas ir tik svešs cilvēka apziņai, ka tā tuvošanās vien jau rada vadošās sākotnes zaudējumu. Šāda nedzīva sākotne izjūtama kā tukšums, tajā slēpjas lielas briesmas, jo tiek traucēts līdzsvars, un notiek pašnāvības un visādas neprātības. Neprātīgos atmosfēras saindētājus satriec nevis tukšums, nevis haoss, bet gan riebīgā domāšana. Turklāt viņi saindē apkārtni un tādējādi satriec savus kaimiņus. Patiesi, cilvēks var kļūt sabiedrisks tikai sasniedzot zināmu domāšanas līmeni.

250.

Tikai netiecieties pēc parasta atrisinājuma. Var, ar parastu runu, pakļaut sev daudzas galvas, bet Augstākām Pasaulēm šī valoda nebūs saprotama. Zemes parastība skan kā suņa rejas. Nevienam magnets nepievilks šo čaulu un uguns nevar degt bez eļļas. Bet atšķirsim parastību no ikdienības, jo daudzi cilvēki meklē pretrunu tur, kur tās nav. Ielāgojiet šos cilvēkus, viņi negūst sekmes, jo viņu domas ir vakardienas domas. Nesaistīsimies ne ar ko, kas ir no pagātnes. Tā, lūk, nemeklējiet draugus atkarībā no vakardienas, un protiet uzreiz pārbaudīt viņu sirdis.

251.

Kā gan sirds izturēs, ja iepazīs visas notiekošās šausmas? Kā gan pukstēs sirds, ja sadzirdēs daudzu siržu vaidus? Ne pagātne, ne tagadne nepalīdzēs pievarēt visu Pasaules slogu. Tikai nākotne visā ugunīgumā pārnesīs jaunus krastos. Tikai sviežot glābjošo enkuru uz priekšu, varam pievirzīties tam tuvāk. Jo tālāk aizmetīsim enkuru, jo vieglāk un možāk pārcelsim apziņu Ugunīgajā Pasaulē. Šīs pasaules labad varam uzlabot apziņu, apskaidrot sirdi un domāt par labo. Nekas cits nespēj izvadīt cilvēku pa visiem šausmu laukiem. Cilvēki neapjēdz visu notiekošo nelaimju daudzumu. Psihiskās enerģijas pamirums padara cilvēkus nejūtīgus pret īstenību. Nejūtīgums pret īstenību ir viena no visbriesmīgākajām epidēmijām. Cilvēki novēršas no notiekošā un

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIĶA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

12.nodaļa: Apziņas panīkums

cer tādējādi paildzināt ķermenim tīkamo eksistenci. Par nākotni viņi pat neprot iedomāties. Bet bez nākotnes nav domājami varoņi un atjaunatne. Tāpēc pie katra gadījuma norādīsim uz Ugunīgo Pasauli kā uz Esamības mērķi.